

Dignitat presidencial

written by Pau Miserachs | 12 de febrer de 2020

L'honorable president de la Generalitat s'ha pronunciat darrerament per la radicalitat democràtica. Joaquim Torra, malgrat tot el que li passa, té mentalitat guanyadora i no es deixa fer. Inspira respecte perquè és entusiasta del que defensa. El president de la Generalitat no viu allunyat de la realitat, coneix el territori i és un més entre la gent. No és un home de llista, és un activista demòcrata i un intel·lectual posat a polític, fidel als impulsos del seu compromís amb Catalunya.

La política actual, descobrim amb el president Torra, exigeix una transformació política profunda i dels partits actuals que ha d'anar molt més enllà d'una simple reforma. Els afiliats dels partits tenen dret a opinar i es necessiten canals de participació renovats. Els parlaments han d'introduir el debat obert. La radicalitat va lligada amb la transparència. En democràcia, la transparència i el compromís social són factors indispensables per a la credibilitat. La disciplina de vot trenca amb la democràcia. El president que fa públic el seu pensament sap que una gran part de la societat per a la qual governa s'ha tornat acomodaticia i prefereix el discurs de la moderació. La definició de les prioritats i del model social s'han de fer amb total transparència.

Quan es parla de la trobada bilateral de presidents, un sap el que defensa i l'altre està a l'expectativa, però les limitacions al diàleg anunciades per la vicepresidenta Carmen Calvo generen a Catalunya frustració i decepció. El president Torra defensa el sistema polític de democràcia, drets humans i llibertats, fins al punt que no ha dubtat a fer-ho públic en una sala de justícia que l'ha jutjat per haver desobeït ordres d'altres autoritats de competència discutible. En aquests moments en què la desconfiança envers els partits s'ha instal·lat amb el dubte del futur del procés, també descobrim

que la regeneració democràtica i la renovació no arriben a tots, la qual cosa obliga a superar errors i afrontar la necessitat dels canvis que siguin indispensables.

A Catalunya cal practicar la política d'aproximació, ja que els dos presidents, homes polítics, són persones i s'han d'adequar a les noves realitats. El president espanyol sap que Catalunya segueix al seu lloc. També sap que part del socialisme català va optar per l'independentisme, a diferència del PSC, que és obertament antiindependentista. La sucursal catalana del socialisme espanyol, malauradament, no avala una política eficient de diàleg amb l'independentisme democràtic, la qual cosa resta credibilitat al diàleg compromès.

La política actualment no es desenvolupa en una república de l'amistat i en el respecte mutu. Però les dignitats de cada origen, en un context democràtic, no poden conduir a la desconfiança, la decepció i la ruptura. Han de deixar de parlar del 155. La trobada entre presidents a Barcelona i l'inici del diàleg entre representants polítics anteriorment enfrontats, no té espera, ja que és un acte d'apropament transcendent, ha d'obrir una relació política racional sota formes típiques de la comprensió, el respecte, i l'inici del camí cap al final de la repressió.

No demanem afinitats en aquest diàleg, sinó respecte a les regles de l'ètica i l'honestedat, compromentent la llibertat com a llei natural de l'ordre social. El diàleg ha de posar en vigor el valor de la paraula com a element bàsic de la civilització democràtica. Cal no oblidar que en el seu accés a la democràcia, el Regne d'Espanya presenta una particular variant encara en transició per establir una autèntica modernització d'idees i mentalitats.

Pedro Sánchez rendeix visita a un president de la Generalitat pendent d'una decisió judicial que ha activat l'insult polític i la blasfèmia de l'espanyolisme conservador. Ha faltat i seguirà faltant el respecte i la racionalitat en una oposició

disposada a destruir la dignitat institucional catalana. Ara es tracta de restaurar els drets naturals per parlar de la nació catalana i el seu futur, que de bell antuvi saben a Madrid que passa pel dret irrenunciable a l'autodeterminació del poble català.